

[Svend Auken]

F.eks. tror jeg, det virker stærkt på mange, at man tager æren for, at karensdagen nu bliver afskaffet. Det tror jeg vil virke stærkt på folk. Man indførte den. Alle vi andre har bekæmpet den fra første dag. Regeringen har hele tiden sagt, den var absolut nødvendig. Til sidst besluttede det radikale venstre at opfylde sin landsmødevedtagelse, og derefter var der skabt flertal for at få den afskaffet. Så bliver den afskaffet. Ja, ja i en aftale med regeringen og fint nok, men jeg synes alligevel, det er stærkt. Jeg tror i hvert fald, det vil virke stærkt på befolkningen.

Men der er et eksempel, der er endnu bedre, og som fru Grethe Fenger Møller kender. Der er skabt bedre adgang for dagpengeomtagere til under arbejdsløshedsperioder at uddanne sig i dagtimerne, siger man. Det er rigtigt, det er sket. Fru Grethe Fenger Møller ved jo fra sin tid som arbejdsminister, at regeringen havde udarbejdet et forslag, der ville forbyde adgang til undervisning i dagtimerne. Kun fordi et enigt landsarbejdsnævns forkastede den tidligere arbejdsministers forslag, kom der et andet forslag på bordet, der derefter indebar nogle forbedringer.

Det er det, jeg har imod det. Det er ikke sådan, at der ikke er sket noget under den borgerlige regering, for vi andre foretager os jo også noget, men der er meget få af de forbedringer, der har deres udspring i regeringens politik eller regeringens initiativer.

Men det er ikke det værste. Det værste er, at jeg ikke synes, at statsministeren – og for den sags skyld heller ikke fru Grethe Fenger Møller, men det er måske et problem, der er lettere at leve med – har givet noget bud på, hvordan fremtidens problemer skal løses. Det er i virkeligheden dér, det største problem ligger.

(Kort bemærkning).

Grethe Fenger Møller (KF):

Til hr. Jes Lunde. Ja, det er rigtigt. Det konservative folkeparti har rekvireret SFs økonomiske program. Men tilbage bliver stadig væk spørgsmålet: hvordan vil SF bære sig ad med både at halvere arbejdsløsheden og halvere underskuddet på betalingsbalancen og bevare konkurrenceevnen og simpelt hen få hjulene til at svinge? Man siger: gennem højere skatter, man siger: gennem høje-

re selskabsskatter. Er det virkelig en realistisk måde? Det mener jeg i hvert fald ikke.

Men det, der ville være mere interessant, var, om vi også kunne få at vide, om socialdemokratiet har rekvireret SFs program, og om socialdemokratiet er enig i de forslag til økonomisk politik, som SF lægger op.

Så vil jeg gerne sige til hr. Svend Auken, som spørger om, hvad regeringen kan tage ansvaret for, at regeringen kan tage æren og ansvaret for den politik, som regeringen stemmer for. Derfor kan regeringen tage ansvaret for, at karensdagen blev indført, for den blev indført i et samarbejde mellem regeringspartierne og det radikale venstre. Vi har set i praksis, hvordan karensdagen virkede. Den virkede skævt på den måde, at den i hvert fald blev overholdt inden for den offentlige sektor, mens vi har set eksempler på, at den ikke blev overholdt på samme måde inden for den private sektor. Derfor er det også en aftale mellem regeringen og det radikale venstre, at karensdagen skal falde bort fra den 1. januar 1987.

Så siger hr. Svend Auken, at han heller ikke kan forstå det med forslaget vedrørende dagpenge under uddannelse. Men hvad er det for noget nonsens? Der var tale om et lovforslag, der blev sendt til høring i landsarbejdsnævnet. Inden lovforslaget så bliver fremsat for folketinget, bliver lovforslaget ændret, og det, der så sker, er, at det forslag, der bliver fremsat for folketinget, bliver vedtaget.

Hvad er det, hr. Svend Auken gør? Hr. Svend Auken bebrejder regeringen, at man i denne sag har lyttet til arbejdsmarkedets parter. Ja men det er da fuldkommen vanvittigt. Hr. Svend Auken, som ellers normalt taler om behovet for, at vi lytter til arbejdsmarkedets parter!

Så kunne jeg godt tænke mig at nævne én ting til.

Formanden:

Taletiden er udløbet.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det er samordningsfradraget, hvor det ikke har været til at få socialdemokratiske finansministre, i hvert fald i de år, jeg sad i arbejdsmarkedsudvalget, fra 1977 til 1982, til at røre ved den sag.